

Tóth András

Öten

Az al-Kuvaiti akció

A katonai terepjáró megállt a magas kőfallal szemben. Sofőrje nézte maga előtt a lassan, komótosan nyíló kapukat. Amikor teljesen kitértek, az autóvezető behajtott a mögöttük elterülő udvarra, melynek közepén egy ház állt néhány fegyveressel körülvéve. Az újonnan érkezett személy leállította a motort, s amikor kiszállt egy idős, ősz szakállú, kippát viselő férfi állt vele szemben.

- Béke legyen veled, Szulejmán! Mi szél hozott errefelé? - így az öreg, jobb tenyerét maga előtt tartva

- Veled is legyen béke, Mohamed! - a jövevény megismételte társa gesztusát, majd folytatta - Vezetőnktől parancsot kaptam, hogy tekintsem meg a túsodat és tudassam majd veled a helyzetét.

- Kövess, kérlek! - mutatott az idősebbik egy ajtó felé

Mindketten bementek az épületbe, ahol egy üres teremben újabbnak néhány fegyveres őrizte a közepén lévő széket, megkötözve ülő a fogvatartottat. A házba lépők közül a fiatalabbik leült a mellette lévő üres székre, majd ekképp szólt a korosodó férfihez:

- Jó nagy bajban van most al-Zahiri úr! Itt, ahol tele vagyunk hegyekkel, sok az olyan ember, aki tisztel minket, az olyan hely, ahol könnyű elrejtőzni. Hosszú ideig tartana, míg valaki rátalál önre.

- Tartsanak fogva, ameddig akarnak, de higgyék el nekem, egyszer sor kerül rá és akkor esélyük sem lesz, igazi katonákkal szemben. Én nemcsak itt a Közel-Keleten vagyok elismert, hanem a nyugati világban is, de ezt önök is tudják. Maguk abban is hiába reménykednek, hogy váltságdíjat fizetnek értem.

Szulejmán elmosolyodott egy pillanatra, majd azután folytatta:

- De hiszen maga is tudja, hogy minket nem a pénz érdekel. Azt szeretnénk, hogy Amerika vonuljon ki az országainkból, illetve azt, hogy a mi olajban gazdag országaink ne támogassák a politikáját.

Egy közeli, gyér növényzetű domb tetején amerikai és arab katonák figyelték a helyet, ahol tartózkodtak. Távcsöveikkel alaposan kikémlték az objektumot, majd autóikba ültek és az előbbiekből az egyik így szólt a másik jármű volánjánál ülőnek:

- Oké, Eszlám parancsnok! Menjenek önök előre, ahogy megbeszéltük!

- A helyszínen találkozunk Gibson őrmester! - így a szakállas sofőr, majd elindult

A tisztet a saját emberei követték a dombról lefelé, majd az őrmester indult el a maga katonáival, hogy megkezdődjön a tervezett akció.

Az épületen belül továbbra is folyt a beszélgetés.

- Azt hiszik, hogy a módszereikkel bármit is elérnek, amit akarnak? Elrabolhatnak és megölhetnek akárhány embert, de ezt a háborút el fogják veszíteni. - mondta al-Zahiri

- Vigyázzon a szájára! Ha megöljük magát, nekünk úgy is jó! - emelte föl pisztolyát a vele szemben ülő - Azért mondom ezt, mert sok civil jön erre a földre, így mindig lesz kit elrabolni.

- Egyelőre csak hagyjuk őt életben, Szulejmán! - szólt a hátuk mögül Mohamed

Egyszer csak lövések zajára lettek figyelmesek, melyek egyértelműen az udvarról jöttek. Szulejmán a zaj hatására felállt a székről. Az ajtót pillanatokon belül berúgták és amerikai katonák léptek be, akikre mindenki tüzet nyitott a teremben. Közben a tető ablakán át a jövevények arab segítői is megérkeztek, s ők is bekapcsolódtak a tűzharcba. Az utóbb érkezettek egyike elvágta a tús köteleit, majd egy amerikai férfihoz kísérte.

- Vidd ki a házból, hadd legyen biztonságban! - kiáltott a harcos a lövések zaja közepette

A fiatalember kiszabadított társával együtt elindult az épületen kívülre. Az idős Mohamed ezt észrevéve Ak-47-esével feléjük közelített, de a katona előkapva pisztolyát szemből rálőtt és hátulról is találatok érték, amiktől azonnal meghalt. Szulejmán is nagy nehezen jutott ki a házból, majd autójába ült és elhajtott. A fegyveres harc után minden katona kiment az udvar betonfalain kívülre, ahol az amerikaiak elmondták egy figyelmesen jegyzetelő, fiatal arabnak, hogy mi történt odabent, majd elköszöntek társaiktól.

- Hát! Köszönjük a segítségüket! - nyújtotta kezét Gibson az arab parancsnoknak

- Szóra sem érdemes, örömmel segítettünk. Hiszen tudják, hogy a terrorizmus nekünk is ellenségünk. - mondta a tiszt kézfogás közben

Miután elengedték egymás kezét, mindketten az immáron szabad túsra néztek, majd így szólt az arab:

- Al-Zahiri miatt ne aggódjanak, majd mi hazavisszük őt.

Az elbúcsúzás után mindenki ment a maga dolgára. Messze az akció helyszínétől, egy katonai támaszponton tartózkodva, a fiatal arab a következőket diktálta fiatal, szőke hölgytársának:

- Az amerikai-szaúdi közös akcióval sikerült kiszabadítani a nyugaton is elismert szaúd-arábiai vállalkozót, Ali Szaid al-Zahirit. A támadásban több fegyveres is életét vesztette, köztük a vezérük, az egyiptomi születésű Mohamed Szaleh al-Rasid vallási vezető.

- Oké, Ahmed! Te, a tudósító voltál a helyszínen és látta, hogy mi történt. A megfogalmazás már menni fog. - mosolygott a hölgy a fiatalemberre

- Még jó, hogy a nejem elkísért ide, Jemenbe, egy terrorizmus ellenes akció sztorijának a kedvéért. Nekem a harctereken nagyon tudsz hiányozni te és a sacramentói otthonunk.

Miközben megcsókolták egymás száját, Gibson őrmester csatlakozott a társaságukhoz, s mikor mindketten ránéztek, a férfit szólította meg:

- Ahmed! Most azonnal el kell menned Kuvaiti házához és onnan tudósítanod a további fejleményekről

- Rendben, máris indulok! – az arab a felettesére nézett, majd a feleségéhez fordult – Most el kell mennem Heather, de idő kérdése és mindjárt visszatérek.

- Vigyázz magadra! Aggódok érted és szeretlek!

A két férfi egy hammerbe ült és indultak a megadott helyére. Tőlük messze, egy hadihajó tárgyalótermében több tiszt gyűlt össze, s figyelmesen nézték az előttük lévő képernyőt.

- Szóval Mohamed Szaleh al-Rasidot kipipálhatjuk! – szólt a kapitányi egyenruhát viselő férfi, amikor az akcióban elhunyt idős ember arcképe volt látható

- Igen uram! – az elsőtiszt felettese szemébe nézett, majd a képernyő felé fordult, ahol egy, az előbbinél fiatalabb, szakállas férfi portréja jelent meg – Az egyik alvezére volt a képen látható Abu Hasszán Abdullah al-Kuvaitinak. Mint, azt a név is mutatja, ez a férfi Kuvaitból származik, de már 1999. óta nem él a hazájában. Onnan Csecsenföldre ment és harcolt az oroszok ellen. Ezután Afganisztánban, majd Irakban töltött be fontos vezetői szerepet, jelenleg pedig itt, Jemenben.

A beszéd végeztével egy még fiatalabb, szakállas férfi fotója vált láthatóvá, s egy legépelte hajú, szemüveges társuk beszélt hol a képernyő, hol a többiek felé fordulva:

- Az akció során viszont elmenekült a szaúd-arábiai származású Szulejmán bin Ibrahim al-Goszaibi a hírvivő, az egyetlen ember, aki folyamatosan ingázik, információkat továbbítva al-Kuvaiti és az alvezérei között.

- Hogyha őt kiiktatnánk, az nagy csapás lenne a szervezetre nézve, mert megbénulna a kommunikációjuk. – a kapitány karba tett kézzel nézett a képernyőre, majd a társaira – És nem is biztos, hogy a nagyfőnök házában fog tartózkodni, amikor a tengerészgyalogság pont ott fog rajtaütni.

- John, te valamikor vadászpilóta voltál! – nézett az első tiszt a szemüvegesre